

เทศน์เช้า วันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๕

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตากต อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เขาเกรงใจเรา ใ้เรื่องอย่างนี้มันเป็นแบบว่า.. เราบอกว่า “ถ้าเขารู้อยู่แล้ว เขากรองแล้ว พอเขากรองแล้ว เขาถึงกับปฏิเสธไป แต่เพราะว่ามันเป็นความเอาเราไปขอร้องไง เราเป็นคนขอร้องเขา เขาถึงเปิดทางให้ ฉะนั้นบอกว่าจะต้องตัดไปเลย เพราะคนเขาเห็นกัน”

จิตใจของคนไม่เหมือนกัน พระเหมือนกันแต่บวชแล้วไม่ประพฤติปฏิบัติไง คิดถึงแต่ผล วัตถุ เห็นไหม ผลประโยชน์ของโลกเขา เลยเป็นไปไม่ได้ ความเป็นไปไม่ได้ คิดเห็นอย่างนั้น หยาบอย่างนั้น พอหยาบอย่างนั้นไป มันถึงไม่เห็นบุญกุศลไง บุญกุศล ความเป็นไปของสังขาร ความเป็นจริง มันจะทำความเป็นจริง ถ้าเราหลอกดวงตัวเอง เห็นไหม เราหลอกตัวเอง แล้วมันจะเป็นผลประโยชน์ไปได้อย่างไร มันเป็นผลประโยชน์ไปไม่ได้

แต่นี้ว่ามันไปหลอกดวง เรื่องของโลก มันถึงว่าเรื่องของโลกมันมีการแบบว่าลบลมคมใน ถ้าเราตามลบลมคมในไม่ทัน เราก็ตก เราจะไม่โดนเขาใช้เป็นเครื่องมือ ถ้าเราโดนเขาใช้เป็นเครื่องมือ เราจะเสียหายของเราขึ้นไป

แต่ถ้าลบลมคมในของโลกเขา ถ้าเราตามทันนะ แล้วเราปล่อยไว้อย่างนั้น มันเป็นเรื่องของกรรม ทำไมบางสิ่งบางอย่างมันเป็นสิ่งที่ไม่ดีเลย ทำไมคนถึงว่าต้องคิดสิ่งนั้น คิดสิ่งนั้นนะ สิ่งนั้นไม่ดีเลยแต่คิดสิ่งนั้น เพราะกรรมมันมีผลให้ต่อกัน มันถึงว่าพอถึงที่สุดแล้วมันปล่อยวางได้ มันถึงจะทำให้สิ่งนั้นหลุดออกไปได้ ถ้ามันปล่อยวางไม่ได้ มันก็คิดสิ่งนั้นไป คิดสิ่งนั้นไปตามประสาของเขา

นี่เป็นความว่าเป็นเรื่องของจิตนิสัย แต่มันไม่เรื่องของการประพฤติปฏิบัติ ไม่ใช่เรื่องของการเข้ามาหาความเป็นจริง ถ้าเรื่องของการเข้ามาหาความเป็นจริง มันจะพิจารณาเข้ามาแล้วมันจะปล่อยวางสิ่งนั้น เห็นโทษของมัน

นี่ไม่เห็นโทษ เห็นโทษแล้วพยายามจะแสวงหาประโยชน์ด้วย แสวงหาประโยชน์..
ตัวเองแสวงหาผลประโยชน์จนตัวเองน่าใจ ตัวเองน่า ตัวเองเป็นประโยชน์ไม่ได้ ถึงจะเอาคนอื่น
เป็นสะพานต่อเข้าไปเพื่อจะหาผลประโยชน์ เอาแต่ผลประโยชน์นะ สิ่งที่เป็นผลประโยชน์ของ
โลกเขาณะ

ถึงว่าเวลาเราทำผิดพลาดไป เขาบอกว่าเราทำผิดพลาด เราเป็นคดีอาญา ติดคุก ๕๐ ปี ๘๐ ปี
ติดคุกตลอดชีวิตนะ ถ้าติดคุกตลอดชีวิต เราว่าตลอดชีวิตเราประมาณ ๘๐ ปีต้องตาย เขาบอกที่น่า
สงสารมาก แต่ความจริงของเรามันไม่เป็นอย่างนั้นหรอก เวลาตายไปนะ ในนรก ในสวรรค์นี่ที่ตกลง
ลงไป ๕ ล้านปีนะ ต้องชีวิตถึงว่า ๕ ล้านปีเท่ากับอายุขัยเขาอายุขัยหนึ่ง เราอายุขัยของเรา ๑๐๐ ปี
แต่เวลาทำความผิด อายุสัก ๒๐ ปีนี้ทำความผิด ติดคุกตลอดชีวิตอีก ๘๐ ปี เห็นไหม ติดคุก ๘๐ ปี
นี่เป็นความทุกข์ยาก แต่ไม่เห็นโทษไปข้างหน้า เขาไม่เชื่อเรื่องโทษไปข้างหน้า

โทษในปัจจุบันนี้ เราทำความผิดพลาดนี้ ถ้าโดนตัดสินจำคุก เราโดนตัดสินจำคุก ถึง
ประหารชีวิตก็ต้องประหารชีวิตไป แต่ประหารชีวิตไปมันเป็นประหารชีวิตไปเพื่อในเรื่องของ
โลกเขา เรื่องของความเป็นจริงในโลกในวัฏฏะ แต่ถ้าเรื่องของจิตมันไม่มีวันตาย มันต้องเวียนตาย
เวียนเกิดตามความที่ว่ามันสร้างสมบุญกุศลหรือว่าทำความอกุศลอันนั้นไว้ มันจะเป็นไปตาม
อกุศลของใจดวงนั้น ใจดวงนั้นต้องตกนรกต้องเป็นไปความใช้ของเขา เขาไม่เห็นโทษตรงนี้ เขา
ถึงกล้าทำตรงนั้น

แล้วถึงว่าทำจนตัวเองไม่มีประโยชน์ ตัวเองทำไม่ได้ ตัวเองไม่มีประโยชน์แล้วถึงอาศัยคน
อื่น อาศัยคนอื่นไม่ได้อาศัยกรรมคานะ พอมาหาเรา เราเห็นกับว่าเขาพูดถึงว่าเขาส่งเสริมครูบา
อาจารย์เรามาก เขาว่าอาจารย์มหาบัวนี่ดีมาก ทำคุณประโยชน์ให้โลกมาก แล้วเขาพยายามติดต่อ
เข้าไปแล้ว แล้วติดต่อไม่ได้ ถึงว่าเขาถึงส่งมาหาเราไง ให้อาจารย์เห็นว่าเขาคิดอย่างนี้

นี่หน้าจากเป็นอย่างหนึ่ง หลังจากเป็นอย่างหนึ่ง หน้าจากคือว่าเห็นแต่ความถูกต้อง เห็น
แต่ความดีงาม บุญกุศลนะ อันนี้หน้าจาก โลกมีลับลมคมในตรงนี้ไง ตรงหน้าจาก เอาหน้าจากมา
ออกก่อน แต่หลังจากนี้เราไม่รู้ทันหลังจากเขา เพราะเราเห็นว่ามันเป็นประโยชน์ก็หาว่าเป็น
ประโยชน์ไปก่อน แต่พอมารู้หลังจากแล้วเราก็ต้องพยายามไม่ให้ความร่วมมือกับเขา ไม่ให้เรา
เป็นเครื่องมือของเขา

ถ้าเราไม่เป็นเครื่องมือของเขา เราทำของเราได้ ไม่ต้องอาย ถ้าว่าเราทำความผิดแล้วเราจะแก้ไขไม่ได้.. ไม่เป็นอย่างนั้น เราทำความผิดพลาดไปแล้ว เราสามารถแก้ไขได้

ถึงต้องบอกว่า สิ่งนี้เป็นสิบบแปดมงกุฏ บอกไปเลยว่า “เป็นสิบบแปดมงกุฏ” แล้วถ้าเบอร์โทรศัพท์ทำให้ใครไปบอก เราก็ต้องบอกโยมว่า “ให้ตัดเบอร์โทรศัพท์นั้น” บอกเราพูดเลยว่า “สิบบแปดมงกุฏ เราไม่ให้ความร่วมมือ” แล้วเราปล่อยวางไป ทำให้เราปล่อยวาง เราไม่ยุ่งกับเขาเลย เราเห็นตรงนั้นปั๊บ เราเห็นแล้วเราทำได้ เพราะเราเปลี่ยนแปลงได้

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกเลย “สิ่งใดทำไปแล้ว แล้วเสียใจภายหลัง สิ่งนั้นไม่ดีเลย”

แต่ขณะที่จะทำ เราไม่ทันเขา เขามาถึงว่าเขาเอาหน้าจากมาหลอก มันก็เป็นอย่างนั้นไปไซ้ไหม เอาหน้าจากมาให้ว่าสิ่งนี้เป็นสิ่งประโยชน์ เขาเป็นประโยชน์กับเรา เราก็ว่าเป็นประโยชน์ เพราะเราทำความเพื่อเป็นประโยชน์ แต่สิ่งที่ว่ามันไม่เป็นประโยชน์ มันลบลมคมในมานั้น รู้ทันแล้วก็ตัดทิ้งไป

นี่ให้เราแก้ไข ถ้าเราแก้ไขได้ เราพัฒนาได้ กรรมแก้ไขได้ ใจแก้ไขได้ สิ่งที่แก้ไขได้มันถึงเป็นประโยชน์ได้ ถ้าเราละวางสิ่งนั้นได้ มันก็เป็นประโยชน์กับเรามา ถ้าเราละวางสิ่งนั้นไม่ได้ เรารักษาไว้ มันก็จะเป็นโทษกับทุกๆ ฝ่าย

โรคภัยไข้เจ็บ เวลารักษาไปมันจะหายไปจากตัวเรา ถ้ามันหายจากตัวเรา เราก็สบายขึ้นมา หัวใจเหมือนกัน มันติดพันไปแล้วมันเป็นที่ว่าติดพันไม่ติดพันธรรมดาเนะ ติดพันไปโดยที่เราไม่รู้ด้วย เพราะเวลาเราคิดขึ้นมา ความเห็นของเราขึ้นมา เราต้องเชื่อความเห็นของเรา ความเห็นของเราต้องเป็นความถูกต้อง เห็นใหม่ ชรรมะถึงบอกว่า “ให้มีศีล สมาธิ ปัญญา”

มีศีล มีสมาธิ มีปัญญา ศีลคือความปกติของใจ ใจมันคิดไปประสาของมัน มันคิดศีล มันผิดธรรม มันผิดไหม?

ถ้ามันผิด มันจะตัดแปลงของมันขึ้นมา ความคิดนี้เป็นความคิดของเรา เราจะไม่คิดว่าความคิดเรานี้ผิดพลาดเลย เราคิดของเรา เราต้องรักตัวเราเองมาก สิ่งที่เรารักตัวเราเอง เราจะไม่มี ความผิดพลาด แต่พอศีลขึ้นมาจับ มันจะผิดพลาด

เราอยากได้ ความอยากได้นี้อทินนา ทานา เห็นไหม ไม่ให้ลักของเขา ของที่มีเจ้าของนี้ ไม่ให้หยิบไม่ให้ต้องเลย ขนาดเรามีสังจะขนาดนั้น ของของที่มีเจ้าของเขายึดอยู่ ตกอยู่กลางถนน ก็ไม่เอา แต่ถ้าเป็นพระเรานี้ละ ของที่ว่าตกอยู่กลางถนนไม่มีเจ้าของแล้วต้องบังสุกุลเอา เห็นไหม บังสุกุลว่าของของนี้ไม่เป็นเจ้าของ เราหยิบของเราเป็นบังสุกุลมา ชักมาด้วยความบริสุทธิ์ของใจ

บิณฑบาตก็เหมือนกัน เราบิณฑบาตไปแล้วแต่มันจะตกบาตร เขาเป็นของใครของเขา นี่ ความบริสุทธิ์บริสุทธิ์ตรงนี้ไง บริสุทธิ์ตรงมีความเจตนาให้ด้วยความบริสุทธิ์ นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเรา ไม่มีเจตนาบริสุทธิ์ เห็นไหม อทินนา ทานานี้ความอยากได้ความอะไร มันผิติด ถ้าเราไม่ผิติด ขึ้นมา มันจะเริ่มเข้ามา

นี่ธรรมะถึงเริ่ม มีกรรม นี่กรรมแก้กิเลส ถ้ากิเลสในเรื่องหัวใจของคน กิเลสมันตาม ความคิดของเราไป มันจะหมุนไปอย่างนั้น ทำไมเขาคิดมาก? ทำไมเขาต้องการสิ่งนี้มาก? ต้องการ สิ่งนี้ขึ้นมาเพื่อรักษาหน้าของตัว

ถ้ามีรักษาหน้า สักดีศรีของตัวขึ้นมา พยายามทำตรงนี้ขึ้นมาว่ามีสักดีศรี มีศักยภาพขึ้นมา แต่ไม่คิดถึงว่าสิ่งนี้เป็นอกุศล สิ่งนี้เป็นการทุจริต ถ้าเป็นการทุจริตขึ้นมาแล้ว มันไม่เป็นบุญกุศล หรือก มันเป็นบาปอกุศล เราหลอกลวงเขาขึ้นมา มันต้องเป็นไป เห็นไหม ผิติดแล้วสมาธิจะ เกิดขึ้นได้อย่างไร?

ถ้าธรรมจับเข้ามา ถ้ามีกรรมในหัวใจเข้าแล้ว จะไม่ทำสิ่งที่ว่ามันเกินกำลังของตัว สิ่งที่ว่า คือว่าอำนาจวาสนาบารมีของเรามีขนาดไหน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา สั่งสอนเทวดา สั่งสอนสัตว์โลก เป็นศาสดาของเทวดา เป็นศาสดาของอินทร์ ของพรหม ของ มนุษย์ ของสัตว์เห็นไหม สอนได้ทั้งหมดเลย

แต่ครูบาอาจารย์ของเราขึ้นมา มันรู้ธรรมขึ้นมา เห็นไหม บารมีต่างกัน “สาวกะ” สาวกะ สอนไม่ได้ขนาดนั้น ก็สอนเราที่ว่าควรเชื่อควรพอใจก็สอนอย่างนั้น บารมีของคนต่างกัน มัน เทียบกันไม่ได้

นี่ก็เหมือนกัน เราสร้างบุญกุศล เราทำคุณงามความดี มันก็ต้องดูกำลังของเรา ถ้าเราทำได้ แค่นั้น มันก็เป็นเท่านั้น ถ้าคนสร้างอำนาจวาสนาบารมีมา มันมาเอง มันเป็นเอง มันต้องเป็นไป ตามธรรมชาติของมัน

อันนี้ศีลก็บริสุทธิ์ สมาธิเกิดขึ้นปั๊บ มีความสบายใจ แล้วปัญญาจะเกิดขึ้นมา มันจะย้อนกลับเข้ามาดูหัวใจ นี่แก้ไขกรรมของเรา แก้ไขในหัวใจ ถ้าแก้ไขในหัวใจขึ้นมา ความผิดปกติของใจไม่มี มันจะทำสิ่งนั้นไปไม่ได้ ถ้าทำสิ่งนั้นไปไม่ได้ มันเป็นความผิดปกติของใจ ดูอย่างอาจารย์มหาบัวท่านว่า

“ท่านมีความบริสุทธิ์ของใจ ท่านทำเพื่อประเทศชาติ ไม่ทำเพื่อใครเลย”

แต่ทุกคนก็เกาะกึ่งหน่วงเหนี่ยวไป เพื่อจะหาผลประโยชน์จากท่าน คนหาผลประโยชน์จากท่านมันยังเป็นผลประโยชน์ไป แต่ท่านก็พยายามสลัดออกไป เรากันได้ขนาดนั้น

ถ้านี้เราทำได้ เราก็ทำของเรา ไม่ต้องไปคิดมากกว่ามันจะเป็นอย่างไรไป ยังคืนะที่เราแก้ไขทัน เรารู้ทันปั๊บเราก็แก้ไข แก้ไขทันทีว่าจะไม่ให้สิ่งนี้มันเป็นบาดหมางไป บอกไปเลยว่า “สิ่งนี้เป็นสิบแปดมงกุฏ” บอกไปเลยว่า “เราผิดพลาดไป”

แต่ผิดพลาดไปขนาดนั้นแล้วเป็นว่าเรารู้ทันแล้ว เราลบล้างออกไป มันจะเป็นประโยชน์กับทุกๆ คนใจ ไม่ใช่เสียแล้วจะเสียไป รักษาหน้ารักษากันไปก็ไปไม่รอดหรอก สุดท้ายแล้วก็ต้องจบ ต้องจบอย่างนี้ จบด้วยโทรศัพท์บอกเลยว่า “เป็นไปไม่ได้” แล้วจบไป เอวัง